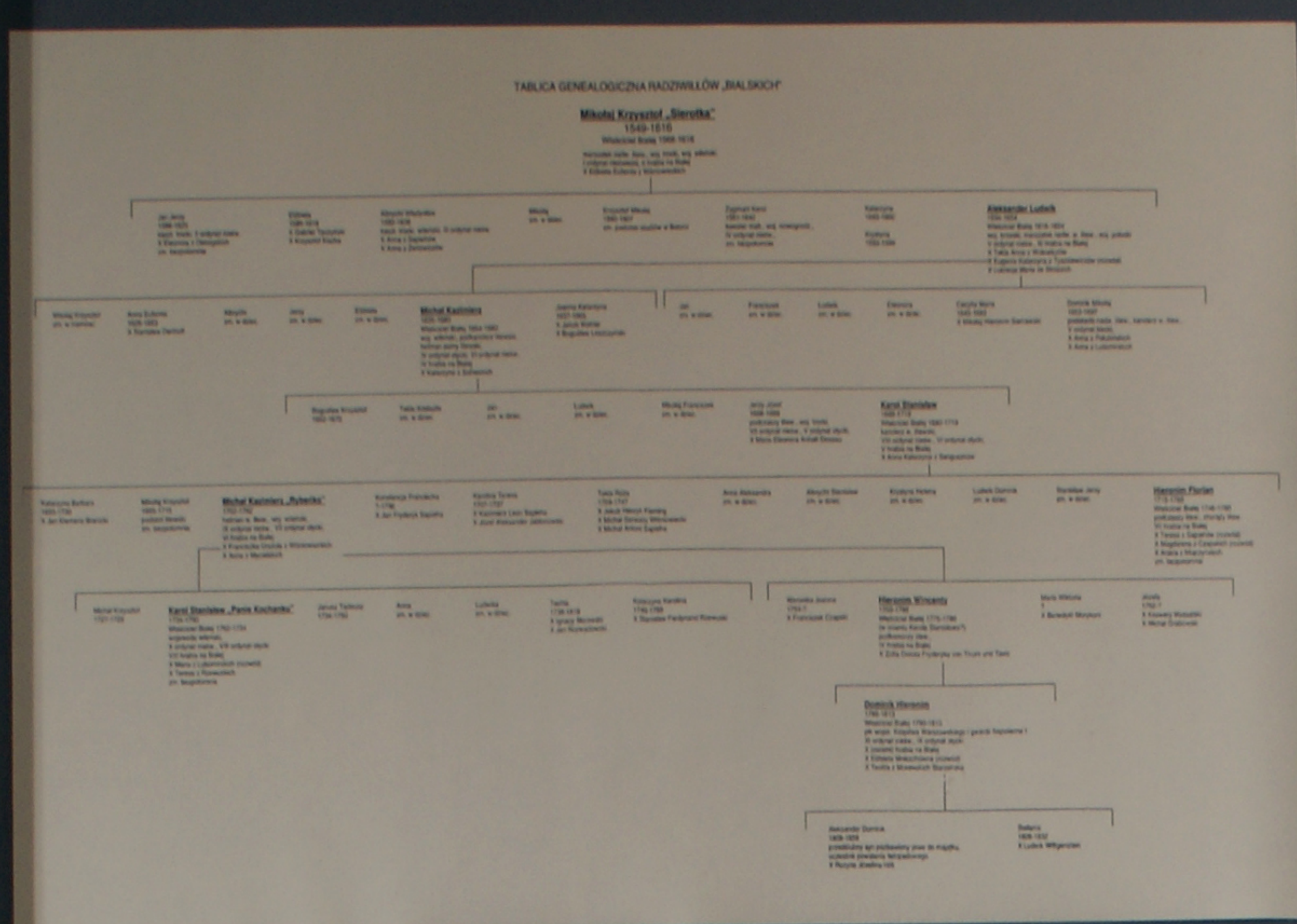

Mikołaj Krzysztof Radziwiłł „Sierotka” (1549-1616). Portret pędzla malarza polskiego. Muzeum Narodowe w Warszawie. Foto: Piotr Ligier.

Elżbieta Eufemia
Radziwiłłowa
z Wiśniowieckich

Księżna Elżbieta Eufemia Radziwiłł z domu Wiśniowiecka herbu Korybut, urodzona w 1569 r., zmarła w 1596 r. w Białej Podlaskiej.

Od 1584 r. była żoną księcia Mikołaja Krzysztofa Radziwiłła „Sierotki” herbu Trąby (1549-1616), matką: Elżbiety, Jana Jerzego, Albrychta Władysława, Mikołaja, Krzysztofa Mikołaja, Zygmunta Karola, Katarzyny, Krystyny i Aleksandra Ludwika Radziwiłła (1594-1654).

II pana na Białej, rozpoczął budowę okazałej rezydencji w latach 1622-1626 oraz w 1628 r. z inicjatywy ks. Krzysztofa Ciborowicza Wileńskiego (kanonika i oficjała brzeskiego) powołał Akademię Białską.

Tekla Anna Radziwiłłowa z Wollowiczów

Księżna Tekla Anna Radziwiłłowa z domu Wollowicz herbu Bogoria, urodzona w 1608 r., zmarła w 1637 r. w Białej, córka podkanclerzego litewskiego Hieronima Wollowicza i Elżbiety Gosławskiej. W 1623 r. w Grodnie została żoną Aleksandra Ludwika Radziwiłła (1595-1654), marszałka wielkiego litewskiego, II pana na Białej. W trakcie trwania małżeństwa książę rozpoczął budowę zespołu zamkowego w Białej, kontynuowaną przez następców.

Była matką: Joanny Katarzyny, Anna Eufemii, Albrechta, Jerzego oraz Michała Kazimierza Radziwiłła (1635-1680), podkanclerzego litewskiego, III pana na Białej. W 1625 r. ufundowała kaplicę różańcową w kościele św. Anny w Białej.

HISTORIA | Białskie księżne (3)

Była księżną i wieloletnią podkanclerzką litewską, ale jej największą rolę odegrała jako matka i opiekunka dla syna Aleksandra. Tekla (1608-1637) została poślubić w 1623 roku na Grodzie. Jej mężem był Aleksander Ludwik Radziwiłł (1595-1654), marszałek wielki litewski, II pan na Białej. W 1625 roku ufundowała kaplicę różańcową w kościele św. Anny w Białej.

Pocieszycielki Aleksandra Radziwiłła

Pocieszycielki Aleksandra Radziwiłła to kobiety, które w trudnych chwilach jego życia stały się dla niego wsparciem i oparciem. Były to przede wszystkim jego matki i siostry, które w trudnych chwilach jego życia stały się dla niego wsparciem i oparciem. Były to przede wszystkim jego matki i siostry, które w trudnych chwilach jego życia stały się dla niego wsparciem i oparciem.

Lukrecja Maria Strozich

Słowo Podlasia 2006 nr 50 s. 16

Katarzyna Eugenia Radziwiłłowa z Tyszkiewiczów

Katarzyna Eugenia Radziwiłł z domu Tyszkiewicz herbu Leliwa, urodzona ok. 1610, zmarła w 1646 r. szlachcianka, dziewczyna rodziny Tyszkiewiczów, druga żona Aleksandra Ludwika Radziwiłła. Była żoną z trzynastu lat, z Janem Rakowiczem, z Januszem Witwiniem (w latach 1627-1636), z którym miała czworo dzieci oraz z Aleksandrem Ludwikiem Radziwiłłem (w latach 1639-1642). Po śmierci drugiego męża, obciążona jego długami, Katarzyna poślubiła księcia Radziwiłła. Małżeństwo doprowadziło jednak do konfliktu z Jerzym Witwiniem, który został wyznaczony na opiekuna jej dzieci, o spadek po poprzednim mężu i tytułu księcia Konstantyn Witwiniem. Konflikt zakończył się w 1642 r. gdy Katarzyna niepodleganie wystąpiła o rozwód, oddając się z synami pod opiekę Jerzemu. Małżeństwo zostało unieważnione. Aleksander osiągnął pod warunkiem zachowania posagu byłej żony. Ostatnie lata życia Katarzyna spędziła na walce o spadek po ojcu i procesach z wierzycielami.

HISTORIA | Białskie księżne (2)

Były kobietami inteligentnymi i przedsiębiorczymi, ale też poręcznymi i niecierpliwymi. Były oddane swojemu mężom, ale nie straciły ich na prawo i lewo. Katarzyna Białych sercem i ciałem jej odwróciła, kapłan szarym jej niecierpliwym, szarym za niewiarą swojej proweniencji. Z mroku zapamiętała wywołując jej białskie księżne Radziwiłł.

Księżna ogniska domowego

Aleksander Ludwik Radziwiłł, białski następca „Sieroty”, dzięki wpływom na dworze królewskim uzyskał znaczny wysoki stanowisko i wpływy. O rolę ukochanej staraj się musiał jednak kilka lat.

Tekla Anna Radziwiłłowa

Aleksander Ludwik Radziwiłł, białski następca „Sieroty”, dzięki wpływom na dworze królewskim uzyskał znaczny wysoki stanowisko i wpływy. O rolę ukochanej staraj się musiał jednak kilka lat. Tekla Anna, córka starosty żmudzkiego Hieronima Wollowicza i Elżbiety z Gosławskich Wollowicz, wyjechała się wraz z przyjaciółmi do Francji, gdzie wstąpiła do zakonu. W 1623 roku księżna spisała testament. Chciała zostać pochowana w Białej i paroku św. Franciszka (niektórzy, które przekazała). Prośba o wybudowanie kaplicy bractwa różańcowego przy kościele św. Anny oraz o odprawianie tam mszy stała się dalszą. Tekla Anna zmarła nocą 21 marca 1637 r. na białym zamku, dwa tygodnie po urodzeniu córki Joanny. Jej pogrzeb odbył się w Białej 22 kwietnia. Matronki wyjechały na ostatnią drogę. Wybudowana kaplica różańcowa, do której przeniesiono relikwie, jest cennym zabytkiem.

Agencja Prasa i Grafika

Słowo Podlasia 2006 nr 49 s. 16

Lukrecja Maria Radziwiłłowa ze Strozich

Maria Lukrecja Radziwiłłowa z domu Strozich, urodzona ok. 1637 r. w Warszawie, zmarła w 1694 r., trzecia żona Aleksandra Ludwika Radziwiłła (1595-1654), marszałka wielkiego litewskiego, II pana na Białej. Była margrabianką córką Pompejusza de Strozzi i Eleonory Guercini, damy dworu królowej Polski Cezylii Renaty Habsburskiej, żony Władysława IV. W 1642 r. została żoną Aleksandra Ludwika (z jej jego śmierci). W tym małżeństwie urodziła Cezylię Marię, Ludwikę, Eleonorę, Janę, Franciszkę i Dominikę. Mikołaja księcia na Nieświeżu. Kilka lat po śmierci Aleksandra Ludwika, ok. 1650 r. jej mężem został kasztelan trocki Jan Karol Kopeć (1633-1680) herbu Enije. W tym małżeństwie urodziła córkę Franciszkę, która została żoną Kazimierza Władysława Świątlickiego, wojewody trockiego, właściciela Kosowa.

Aleksander Ludwik Radziwiłł (1594-1654). Portret pędzla malarza polskiego. Muzeum Narodowe w Warszawie. Foto: Piotr Ligier.

A decorative frame with ornate scrollwork and floral motifs. Inside the frame, at the top, is a small, dark, oval portrait of a woman, identified as Katarzyna Radziwiłłowa. Below the portrait, the text is centered and reads:

**Katarzyna Radziwiłłowa
z Sobieskich**

Księżna Katarzyna Radziwiłł z domu Sobieska herbu Janina, (ur. 7 stycznia 1634, zm. 29 września 1694) – siostra Króla Polski Jana III Sobieskiego, podkanczera, hetmana polna litewskiego. Poślubiła w 1650 r. Władysława Dominika Zasławskiego, z którym miała dwoje dzieci. Po jego śmierci, w 1658 r. poślubiła Michała Kazimierza Radziwiłła herbu Trąby (1635–1680), III pana na Białej. Została matką Bogusława Krzysztofa, Tekli Adeliądy, Jana, Ludwika, Mikołaja Franciszka, Jerzego Józefa i Mikołaja Franciszka i Karola Stanisława Radziwiłł, kancлера wielkiego litewskiego. Brała aktywny udział w życiu publicznym, związanym z działalnością męża i brata. Wraz z mężem odbyła podróż do Włoch (1677 – 1678), podczas której odwiedziła Wenecję, Loreto i Rzym, a w drodze powrotnej Wiednia. Z domu wynosiła narycy czytania i sprowadzała wiele książek, głównie religijnych gótyz miana białe i poboszczności i ascety. Interesowała się żywym stanem gospodarczym swoich dóbr, ustanowiła wiele fundacji religijnych i dobroczynnych, zwłaszcza w Białej. Współcześni zwali ją „mądrą Katarzyną”, a brat – król zwykł podobno zasięgać jej rady.

Wojciecha Karłowicza Radziwiłł z domu Sobieskiego herbu Janina, (ur. 7 stycznia 1634, zm. 29 września 1694) – siostra Króla Polski Jan III Sobieskiego, podkanczyerka, hetmanowa polna litewska (1677-1680), siostra królewska, Złotokopisowa, Złota Kopia i Korym miała dwie córki. Po jej śmierci, w 1658 r. poślubiła Michała Kazimierza Radziwiłła herbu Trąby (1635-1680). III pani na Białej Została matką Bogusława Kryśtofa, Tekli Adelewy, Jana, Ludwika, Mikolaja Franciszka, Jerzego Józefa i Mikolaja Franciszka i Karola Stanisława Radziwiłła, kanczera wielkiego litewskiego. Była aktywna w życiu kulturalnym i politycznym, dostrzegając meża i brata z męzem odwieciła podstęp do męża (1677-1678), podczas kiedy odwiedziła Wenecję, Loreto i Rzym, a w drodze powrotnej Wiedeni. Z domu wysynda naukę czytania i sprowadziła wiele książek, głównie religijnych gdyż maza była z pobożności i szczerą. Interesowała się ryżo stanem gospodarczym swoich poddanych, walczyła z kłopotami z poddanych, walczyła z bratem, walczyła w Białej. Współczesni zważyli ją „madną Karoliną”, brat – król pisał podobno zawiść jej racy.

KATARZYNA Z SOBIESKICH XIEŻNA RADZIWIŁŁOWA.

HISTORIA | Białskie księżne (4)

Były kobietami inteligentnymi i przedsiębiorczymi, ale ich poręczyłymi i nie-
radnymi. Były oddane swoim mężom lub zwróciły ich na prawo i lewo. Ki-
chały śmiało całym sercem i tak je odświeżały, gdyż szczerze je nieświadomości
straciła: to niewarta uwagi prowincja. Z mroku zapomnienia wyłaziła się
kobieta, która nie była kobietą.

Katarzyna - siostra króla

Zona kolejnego właściciela Bałaj Podlasiej – Michała Kazimierza – była pierwszym dobrodziejcą miasta. Urodził się 7 stycznia 1634 roku jako córka Jakuba Sobieskiego, kasztelana krakowskiego i wojewodziny nakijskiej Zofii Terli z Danilowiczów. Była młodszą siostrą przyszłego króla Jana III Sobieskiego.

Katarzyna i Sobieski's Radziwiłł-Łowa

Wojnę w kraju. Dymitr Włosewicz, tymczasem nadzwyczajnik, je matrymonium z wojenną krakowską, księżniczką Władysławą Dominiką Paszkiewicz-Ostrogorską, którą był starszym od niej o ponad 20 lat młodzieńcem. Pod wpływem gości nucił, Katarzyna wyszła za niego pod koniec lutego 1850 roku. Włosewiczowi towarzyszył skandal, podobny Włosewiczowi próbował odjąć jej życia skochanego, a sama panna młoda kilka dni później - 6 marca umiała się. Po burzliwym początku małżeństwa małżeństwo z Ławoszewskim przebiegało spokojnie. Katarzyna otrzymała od niego wiele nadeń. Po śmierci męża powzięła się całkowicie swojemu, trójkę dzieci

Herby Sobieskich i Radziwiłłów na
płafonie kościoła św. Antoniego

Widowa nie pozostawiła drugiego, gdyż „wspierała” go „cioci” Inspektor Kucharski. On także przypisał jej do domu. 7 lipca 1958 r. w Sądzie Słonek odbył się ich ślub; a w październiku urodził się ich syn.

Od 6 października Kucharski rozpoczął pracę w Biu. W poczynkach małżeństwa przetrzymała to cioci. Interesowała ją działalność publiczna męża i domowe życie towarzyskie. Dlatego towarzyszyła mężowi podczas sejmów, trybunałów i sejmików. Do Biu przyszyła w 1963 roku. Przez trzydzieści godzin z tymżeż żonem królowa Karmazera. Wniośna towarzyszyła Białej śpiąc, a jej mąż kusił się, aby nie spać. 14 października 1968 roku zmarł. W Biu przyszyła w Biu i królowa senatorka, i okazała chęć żony i siostry. Kucharski uchronił żonę w korytarzu Michała Korybta. Około 1967 przetrwała towarzysząc mężowi w więzieniu. On także żył w Biu. W Biu, Pomocą materialną Akademii Świ-

[illegible][illegible][illegible]

Katarzyna z Sobieskich Radziwiłłowa (1634-1694), żona Michała Kazimierza. Portret ze zbiorów Muzeum w Nieborowie i Arkadii. Fot. Piotr Ligier.

Michał Kazimierz Radziwiłł (1635-1680). *Miedzioryt Hirsza Lejbowicza z albumu M. F. Wobe, Icones familiae ducalis Radivilianae...* Nesvici 1758. Ze zbiorów Biblioteki Narodowej w Warszawie

**Teresa Karolina
Radziwiłłowa z Sapiechów**

Księżna Teresa Karolina Radziwiłł z domu Sapiecha herbu Lit.
urodzona (brak daty XVII w.), zmarła w 1814 r.

W 1740 r. posobidła Hieronima Floriana Radziwiłła (1715-1760),
chorągiewnego wielkiego litewskiego, V pnia na Białej, jednego
z najbogatszych magnatów Rzeczypospolitej XVIII wieku. Księżkę
stroili od życia publicznego, które charakteryzowało jego
przebieg. Nie zabiegali o urzędy i godności. Otaczali się
członkami, głównie Niemcami. Zafascynowani dyscypliną
wojskową stawali na własne potrzeby organizując armię.
Uważali polowanie, gry oraz zabawy. Kochali teatry i balet.
Jednocześnie znowy byli ze strogoni i okrucieństw, których
dopuszczali się zarówno na chłopach, jak i na szlachcie. Te cechy
były też powodem jego dwóch rozwodów. Teresa Karolina już po
dwóch latach małżeństwa uciekła do domu rodziców
podskarbnego litewskiego Krzyszta Sapieżyńskiego i Krystyny z Braniczkich
Sapieżyńskich. Kolejne trzy samy w sobie postrzęcone przez boku
męża. Sprawa rozwodowa trwała kilka lat i swój finał znalazła
dopiero w 1743 roku.

rodzina Terezy Karoliny Radziwiłł z domu Sapieha herbu Lit. urodzona (brak daty XVII w.), zm. w 1784 r.

W 1740 r. poślubiła Hieronima Florianą Radziwiłł (1713-1760), chorągiewnego wojska królewskiego, w pannie na Białej Górze, a następnie z majątkowych magnatów Rzeczypospolitej XVIII wieku. Książę stonął od życia publicznego, które charakteryzowały jego przedkole.

Nie zabiegając o urzędy i godności, ostatecznie wycofał się z życia publicznego, poświęcając się literaturze i sztuce. Właściciel wioskowa strzeżony na własne potrzeby prywatną służbę. Uważał polowanie, grę oraz zabawy. Kuchnia kuli i balu.

Urodzenie zostało zbył ze stężeń i okrucieństw, których dopuszczali się zarówno na chłopach, jak i na szlachcie. Te cechy były już powodem jego dwóch rozwodów. Tereza Karolina nie po dwóch latach małżeństwa wyjechała do domu rodziców: podkarpackiego hrabiego Józefa Sapieży i Krystyny z Białych, która była jego siostrą. W tym czasie wyjechała do domu rodziców. Sprawa rozwodu została kilka lat i w końcu final rozstrzygnięta, dopięta w 1783 roku.

Magdalena z Czupaków Radziwiłłowa (?-1761), druga żona Hieronima Florianego Radziwiłła. Portret pędzla Jakuba Weissa. Muzeum Narodowe w Warszawie. Fot. Teresa Zielińska-Huszcza.

**Magdalena Radziwiłłowa
z Czapskich**

Księżna Magdalena Radziwiłłowa z domu Czapska herbu Lelwa, urodzona ok. 1720 r., zmarła w 1763 r., druga żona Hieronima Floriania Radziwiłła (1715-1766) chorążego wielkiego litewskiego, V pana na Białej. W styczniu 1745 r. świeżo rozwiedzioną księżkę poślubił rozczuloną pannę Magdalenę Czapską, córkę wojewody pomorskiego. Pierwsze lata ich życia przypominały raczej miłość młodych „a dodatkum milionowych całusów w nóżki” (jak piewdajączą listy z lat 1745-1746), to szybko ujawnił się charakter księżki, chłymiernego, żądliwego i okrutnego chłociwka, a przez tym iohłozia. Coraz częściej dochodziło do awantur, podczas których krewka Czapa groziła małżonkowi, w ich szelaznieniu”. Latem 1750 r. opuściła ostatecznie książęczą rezydencję w Białej Podlaskiej, a w rok później znalazła się w klasztorze warszawskich Sakramentek, gdzie przeżywała dwa lata, widując tam świeżki żywot. Oficjalny *rozwód* ogłoszono w czerwcu 1753 r., chociaż bpa Hieronima Floriania – Michał Kazimierz Radziwiłł „Rybielko” podejmował kilka prób pogodzenia skłóconego małżeństwa.

Magdalena Radziwiłłowa z Czapskimi (zmarła w 1761), córka Czapskich z Telłusa, urodzona ok. 1730 r., żona w 1763 r., druga żona Hieronima Floriana Radziwiłła (1715-1760) chorążego wielkiego litewskiego. W pana na Blisiu. W styczniu 1745 r. swięto rozwiedziony książę polubił rozsoloną panieę Magdalenę Czapską, córkę wojewody pomorskiego. Pierwsze lata ich życia przypadały na trudny miesiąc miodowy z dodatkami złości i niechęci. W 1746 r. urodził się ich syn, który stał się, podobnie jak ojciec, chemikiem, zrzędnym i okrutnym szlachcicem, a przy tym leibsterem. Coraz częściej dochodziło do awantur, podczas których krewka żona groziła matkoziwoni, w lek straszaniem. Latem 1746 r. opisał ostatecznie książkę rezydencji w Bliszu Podolnem, a w rok później znalazła się w klasztorze warszawskich Siostrzaków, gdzie przeżywała dwa lata, widując tam swięty zwyczaj. Objawy choroby psychicznej, w tym zaburzenia myślenia, pojawiły się u Floriana i Michała Kazimierza Radziwiłł "Reybielke" jednocześnie kilka tygodni przed śmiercią okrutnego matkoziwa.

Przy weselu, dwa rozwody i jeden pogrzeb

Wieloletni syn Króla i Królowej, książę Karol, który w 1945 r. przejął tron w Rumunii, zmarł 15 października 1945 r. w wieku 34 lat. Jego śmierć była wielką stratą dla Rumunii, która w tym czasie była państwem królewskim. Karol był człowiekiem o wielkiej energii i ambicji, który chciał reformować państwo i wprowadzić zmiany polityczne. Jego śmierć nastąpiła nagle, podczas podróży do Francji. W Rumunii, która była pod okupacją niemiecką, jego śmierć była wielką stratą. W Rumunii, która była pod okupacją niemiecką, jego śmierć była wielką stratą. W Rumunii, która była pod okupacją niemiecką, jego śmierć była wielką stratą.

Trzy wesela, dwa rozwody i jeden pogrzeb

Ufficiency spj Henry z Vozgashkion, ruzhionem Huzhri bakhsh, muez hyl z nuzhionem do vakhsh (chokhshion). Vakhsh gushion ufficiency z khoshion nuzhion z khoshion, a z khoshion nuzhion muez Henry. Nu vakhshion khosh khosh, nu muez khosh khosh.

Druga žena Aspidin Mercedesa, Magda
jez. Časnik

[illegible]

głównie przeżywała, do rozrywki w centrum
cał. 1754 t. Nle wyjechał poświęcić na trasę
przewodzącą, żyć kochanki wdową. *Żołnierze*
1754 t.

[illegible]

Agrasana Parvati
india@parvati.org.in

Stowon Podlasia 2007 nr 2 s. 16

**Aniela Radziwiłłowa
z Międzyzskich**

Księżna Aniela Radziwiłł z domu Międzyńska herbu Suchbakiem, córka wojewody czernihowskiego Piotra Międzyńskiego i Antoniny Rzewuskiej, urodzona w 1731 r., zmarła (po 1790 r.), trzecia żona Hieronima Floriana Radziwiłła. W 1755 r. w dwa lata po oficjalnym rozwodzie z Magdaleną z Czapskich, księżę poślubił Anielę Międzyńską, która była jego trzecią i ostatnią żoną.

Hieronim Florian Radziwiłł (1715-1760). Portret pędzla Jakuba Węssla. Muzeum Narodowe w Warszawie. Fot. Archiwum Foto MNW.

NIRVANA - *Smile & Relaxation CD*

Dwie żony Rybenki

Karol Stanisław Radziwiłł „Panie Kochanku” (1734-1790). Portret pędzla Konstantego Aleksandrowicza, ze zbiorów Muzeum Narodowego w Krakowie. Pracownia Fotograficzna MNiK.

Marianna Karolina Radziwiłłowa z domu Lubomirska herbu Szreniawa bez Krzyża, urodzona w 1730 r. w Głogowie, zmarła w 1795 r. w Tarnowie – córka Jana Kazimierza Lubomirskiego i Urszuli z Braniczkich. Księżna, miecznikowa litewska, dama czynna politycznie. W 1753 r. poślubiła w Mościskach Karola Stanisława Radziwiłła „Panie Kochanku” VII pana na Białej, konfederata barskiego, z którym jednak rozwiódła się w 1760 r. zanim został wojewodą wileńskim. Od samego początku trwania tego dziwnego związku pomiędzy małżonkami nie układało się dobrze. W 1756 r. rozpoczął się proces o unieważnienie małżeństwa, motywowane przez Radziwiłła przysięgą ze strony ojca. Lubomirska wywalczyła spora sumę odszkodowania za czas małżeństwa. Po rozwodzie była bohaterką głośniego romanu z francuskim pisarzem i botanikiem, oficerem wojsk inżynierskich Bernardinem de Saint-Pierre. Nigdy nie wyszła drugi raz za mąż chociaż tego pragnęła, ale na przeszkodzie stawał zawsze zdecydowany sprzeciw wuja Klemensa Branicckiego, który groził wydziedziczeniem.

Maria (Marianna) Karolina Radziwiłłowa z domu Lubomirska (1730-1795), pierwsza żona Karola Stanisława Radziwiłła, zwanego Panie Kochanku. Obraz autor nieznan, w zbiorach Muzeum Pałacu Króla Jana III w Wilanowie

HISTORIA | Białskie księżne (8)

Były kobietami inteligentnymi i przedsiębiorczymi, ale też porywczymi i niecierpliwymi. Były oddane swojemu mężom lub zdradzały ich na prawo i lewo. Kochały Białą całym sercem i całe jej oddawały, bądź szczerze jej nieświadomości uznając za niewarta uwagi prowincję. Z mroku zapomnienia wyłaniają się białskie księżne Radziwiłłowe.

Dlaczego nie kochały „Panie Kochanku”

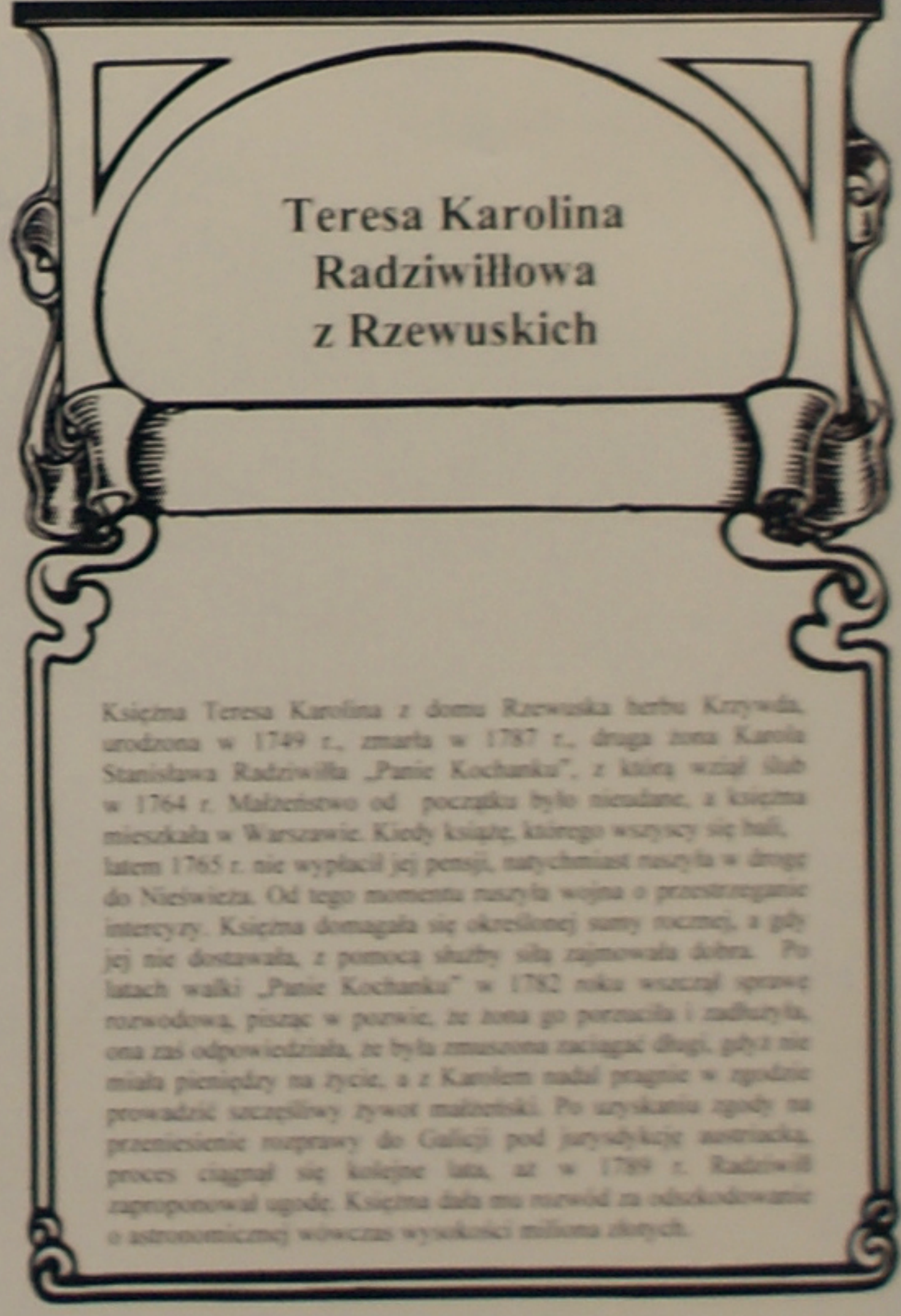
Sym Urszuli Radziwiłłowej, Karol Stanisław „Panie Kochanku”, nie znalazł równie oddanej żony na wzór swojej matki. Wychowywany w atmosferze pobłażliwości i pieczęci wyrosł na hulakę i typowego samckiego magnata. Jednym jego majątek stawał go wśród najlepszych partii ówczesnych czasów. Pierwszą wielką miłością Karola była Izabela Czartoryska, o której starał się w 1752 r. Konkursie te wywołały ostre sprzeciw jej ojca Augusta. Karol przyrzeczony do tego, że wyślę jego żonę, zachęcał, został pocztowy, „czarna polewka”. Rodzice szybko znaleźli mu nową kandydatkę – księżniczkę niemiecką Brandenburg-Schwedt. Pertraktacje ślubne zostały w 1753 r. zerwane, gdyż Radziwiłłowie nie wyrazili zgody, by przyszła dwoje wychowywano w wierze luterńskiej. W tym samym roku ojciec Karola i hetman Jan Braniccki ukartowali jego pierwsze małżeństwo. Towarzysząca życia Księża została Marią Karoliną Lubomirską, urodzoną 5 sierpnia 1730 r. Ojcem jej był starosta białowski Jan Kazimierz, a matką Urszula z Braniczkich. Dziećmiństwo do śmierci ojca spędziła w Głogowie. Później często gościła u hetmana Branicckiego w Białymostku, którego była ukłoniłą siostrzenicą. Od 1739 r. przebywała w klasztorze we Wroclawiu, gdzie otrzymywała edukację. W latach doradzała wujowi. „Jego się uczył, ale nie swawolnia zawsze”. Miała zdolności lingwistyczne, gdy biegała władza także językami. Naukę zakończyła około 1750 r. i od razu została wdzięczona w rozprawy polityczne. Pierwszym jej adresem został francuski markiz Des Ursiers. Do ślubu jednak nie doszło. Według paktu zawartego między jej opiekunem i „Rybenką”, 26 września 1753 r. w Głogowie doszło do zaręczyn z Karolem, a mie-

siąc później do ślubu w Mościskach. Młody małżonek był tego dnia pijany, a podczas nocy posłuszną żonę Karol chorował wieniec, kilka dni później księża wyjechał do Żółkwi, a żona przybyła do niego później i na krótko. Wskazał przebywał i matka w jej posiadłościach. Takie „Panie Kochanku” nie zabiegał o jej towarzystwo. Małżonkowie ponownie spotkali się w czerwcu 1754 r. na dworze królewskim w Warszawie. W sierpniu na krótko pojawili się w Nieświeżu. Wspólnie pojawiali na sejm, gdzie ich kłótnie i wzajemna niechęć stały się publiczną sensacją. Ostatni raz małżonkowie widzieli się 7 listopada 1754 r. Rodzice oburga liczyli na zjedzenie się młodych, ale bezskutecznie. W 1756 r. rozpoczęto proces rozwodowy zakończony cztery lata później. Kolejną żonę Karol wybrał sobie sam. Została na 8 kwietnia 1764 r. Teresa Rzewuska, córka wojewody krakowskiego Władysława Rzewuskiego. Wmieszła ona w posagu 200 tysięcy zł. Księżna doradzała mężowi temperamentem i zamilowaniem do rozrywki. Nigdy nie lubiła przebywać na prowincji. Nie wiadomo czy kandydatkę odwróciła Biała Podlaska. Małżeńska szałankę przenosiła głównie o niewygodny posąg. W 1769 r. Teresa przeniosła się do majątku w Białym Kamieniu, a mąż nie został jej towarzyszem. Małżeństwo zakończył proces rozwodowy w 1782 r. jako odszkodowanie księżna otrzymała milion sto pięćdziesiąt tysięcy złotych polskich. Karol Stanisław nie ożenił się więcej. Prowadził nadal tryb życia godny samoty. Nie dbał o swoje białskie dobra, rzadko w nich przebywał. Nic dziwnego, że i jego żony nie uczynił w miejsce żadnej fundacji.

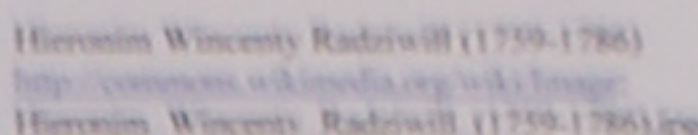
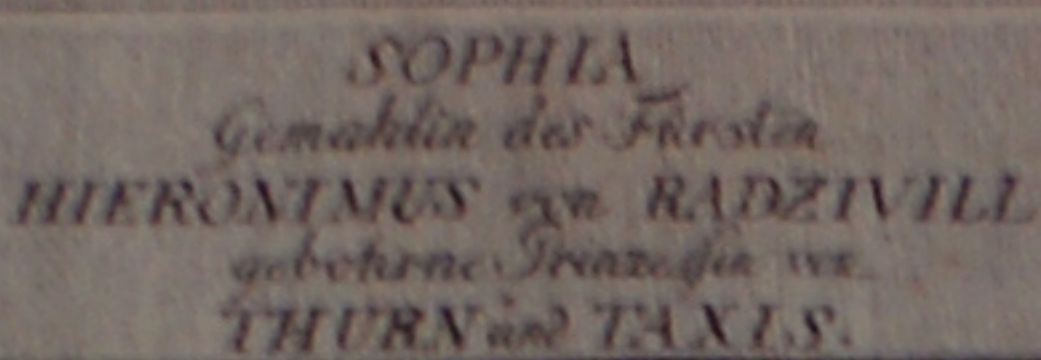
Agnieszka Panasik. 8
materiał z archiwum Pałacu Króla Jana III

Teresa Karolina z Rzewuskich Radziwiłłowa (1749-1787), druga żona Karola Stanisława „Panie Kochanku”. Portret pędzla malarza polskiego, 1. poł. lat 60. XVIII w., Zamek Królewski w Warszawie. Fot. A. Ring & B. Tropilo.

Księżna Teresa Karolina z domu Rzewuska herbu Krzywa, urodzona w 1749 r., zmarła w 1787 r., druga żona Karola Stanisława Radziwiłła „Panie Kochanku”, z którą wzięła ślub w 1764 r. Małżeństwo od początku było nieudane, a księżna mieszkala w Warszawie. Kiedy księża, którego wysłany się bał, latem 1765 r. nie wypłacił jej pensji, natychmiast ruszyła w drogę do Nieświeża. Od tego momentu ruszyła wojna o przetrwanie intercyzy. Księżna domagała się określonej sumy rocznej, a gdy jej nie dostawała, z pomocą służby siłą zaprowadziła doń. Po latach walki „Panie Kochanku” w 1782 roku wznowił sprawę rozwodową, podając w postawie, że żona go porzuciła i zdradziła, ona zaś odpowiedziała, że była zmuszona rządzić długi, gdyż nie miała pieniędzy na życie, a z Karolem nadal pragnie w zgodzie prowadzić uczciwą i rywalizację małżeńską. Po uzyskaniu zgody na przeniesienie marzawy do Galicji pod jurysdykcję austriacką, proces ciągnął się kolejne lata, aż w 1789 r. Radziwiłł zaproponował ugodę. Księżna dała mu rozwód za odszkodowanie o astronomicznej wówczas wysokości miliona złotych.

Sloven Pedagogia 2007 nr 5 s. 16

HISTORIA | Białskie Książę (9)

[illegible]

Kochliwa i niespokojna

Remények szerint, János Kádárnak "ide-ahaza" kellene jönnie, de ez nemcsak a magyarok, hanem a nyugatiak is vágya. Míg a nyugatiak azt akarják, hogy a kommunizmus ne legyen a hatalom, addig a magyarok inkább azt szeretnék, ha a kommunizmus nem lenne a hatalom. Mindkét oldalról érkező nyomás hatására a magyar vezetők egyre inkább a nyugatiak felé fordultak, és a kommunizmus elleni küzdelembe kezdtek. A magyarok azonban nem voltak hajlandók feladni a kommunizmusukat, és a nyugatiak sem voltak hajlandók feladni a demokráciát. Ez a helyzet vezetett a magyar forradalomhoz, amelynek során a kommunizmus a hatalomról került, és a demokrácia a hatalomra került.

Na splošno gre pri poravnani minirajo na milijarda evrov za nadomestilo prostorskih in okoljskih škod na državni ravni. Vendar, če bi se odločili za celovito poravnano, bi se morali odločiti, ali se odločimo za celovito poravnano ali pa se odločimo za poravnano na ravni države. Če se odločimo za celovito poravnano, bi se morali odločiti, ali se odločimo za celovito poravnano ali pa se odločimo za poravnano na ravni države. Če se odločimo za celovito poravnano, bi se morali odločiti, ali se odločimo za celovito poravnano ali pa se odločimo za poravnano na ravni države.

[illegible][illegible][illegible]

Negli ultimi anni della propria esistenza, l'architetto torinese ebbe due figli, Francesco e Antonio. Nel 1910 si trasferì nella capitale dove, con la moglie, fondò il cantiere di lavoro. Pensò di realizzare un'architettura di temperamento, che fosse in grado di non essere inghiottita dal futurismo, ma essere a fondo influenzata dall'esperienza degli espressionisti tedeschi. Per lui, la casa era un organismo vivente, che si evolveva nel tempo e nello spazio. La sua casa era una casa italiana, che si evolveva nel tempo e nello spazio. La sua casa era una casa italiana, che si evolveva nel tempo e nello spazio.

Agencies: www.fda.gov

Zofia Fryderyka
Radziwiłłowa z domu
Thurn Taxis

księżna Zofia Józefa Radziwiłłowa z domu Thurn Taxis, urodzona w 1758 w Ratiborze, zmarła w 1801.

W 1775 i księżna Hieronima Wincency Radziwiłł (1759-1860), skróć podsumując wielki listy, przysłabi brat Karol Stanisława „Panie Kochanku”, posłabi w Ratyborze nieślubną księżniczką Księżną Dorotę Fryderykę, córkę Karola Anielezki, księcia Thurn i Taxis, naczelnego komisarza cesarskiego w sprawie Rzeszy. Księżna swoją zamilowała się w jej nowym otoczeniu, które ochrzciła ja żartobliwym mianem „Taksy”. Młodzi podróżowali w łowce, przyjmowali kaniatki przez cesarową Marię Teresę w Wiedniu i Łódź Stanisława Augusta w Warszawie. Toteż szokiem była niespodziewana ucieczka Zofii w 1784 z r. pianista, który koncertował w Niewieście. Księżna wyszła z sobą klejnoty i kosztowności. I wcale nie zamiarła wracać do męża, przebywając kolejno w Królewcu i w Ratyborze. Malżeństwo rozpadło się definitywnie w styczniu 1786 r., kiedy to księżna Hieronima wszczął króć rozwódowe, a króćmal, a króćmal.

Izabela Elżbieta
Radziwiłłowa
z Maiszchów

Izabela Elżbieta z domu Maiszchów córka Katarzyny, urodzona w 1790 r., zmarła w 1852 r., pochowana w kościele Marii Magdaleny Radziwiłł (1786-1813), który był zakonem na Wawelnie (Ołtarz poświęcony wspaniałym, 910 pismem na Wawel). Elżbieta Maiszchówna w 1807 r. poślubiła Stanisława Hieronima Radziwiłła. Po 14 dniach małżeństwa odesłała go do Prus, a sama wyjechała do swojego ojca w Wawelskiej (obecnie Pałac Pruski) z Teofila Świrskiego i pozostała tam aż do śmierci, gdy poślubiła Teofila Świrskiego. W 1814 r. Izabela Elżbieta została pochowana za sobą za Augustą matką de Ville.

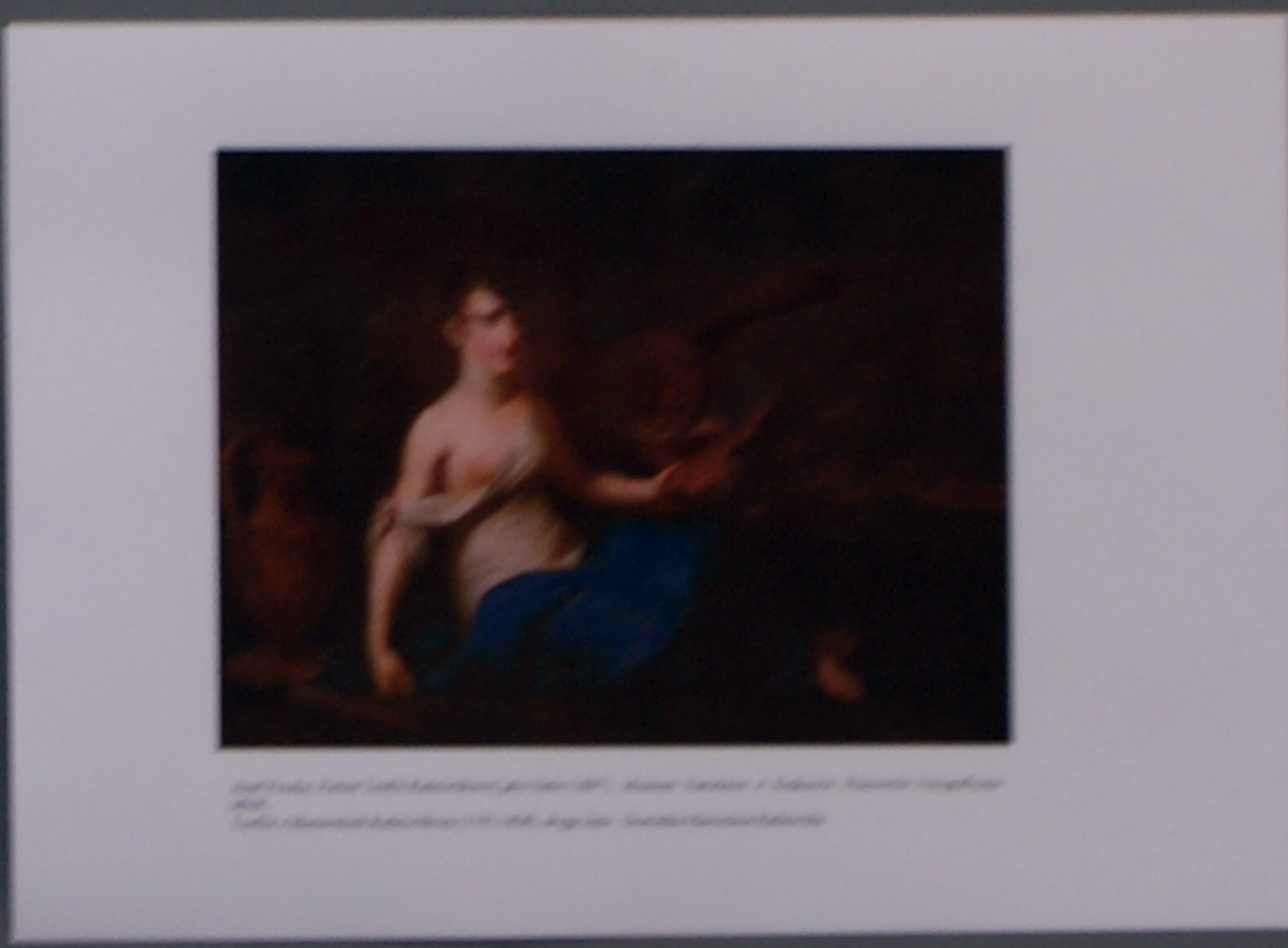
Fotografia z albumu Izabeli Elżbiety Radziwiłłowej z domu Maiszchów, pochowana w kościele Marii Magdaleny na Wawelu.

Stanisław Hieronim Radziwiłł (1786-1813) w mundurze pułkownika 8 pułku strzelców pieszych, który służył w Armii Wielkiej Brytanii w Warszawie.

Teofila Radziwiłłowa
z Morawskich

Księżna Teofila Radziwiłłowa z Morawskich córka Józefa, urodzona w 1791 r. w Warszawie, zmarła w 1852 r. w Warszawie. Była żoną Stanisława Hieronima Radziwiłła (1786-1813), który był zakonem na Wawelnie (Ołtarz poświęcony wspaniałym, 910 pismem na Wawel). W 1805 r. w wieku 14 lat została zamężona z Stanisławem Hieronimem Radziwiłłem. Ich związek był krótkim, ponieważ Stanisław zmarł w 1813 r. Teofila została wdową i w dwa lata później była po raz drugi żoną. Księżna Teofila Moreńska, która została poślubiła z Izabelą Elżbietą z Maiszchów, została zamężona po 14 dniach małżeństwa i została rozwiedziona. W 1809 r. Teofila i Stanisław Hieronim Radziwiłł mieli syna. Księżna Teofila została matką Aleksandra Stanisława i Stefana. Księżna została zamężona z nowym mężem, który był jej ojcem. Teofila była za swojego czasu, dwadzieścia lat, bardzo młoda i piękna, została na polowanie, została znowu jej matką, która została, ponieważ sama została kobietą, była jej, była zamężona w ten sposób, została znowu jej matką.

Teofila Radziwiłłowa z Morawskich (1791-1852), córka Józefa, urodzona w Warszawie, zmarła w Warszawie. Była żoną Stanisława Hieronima Radziwiłła (1786-1813), który był zakonem na Wawelnie (Ołtarz poświęcony wspaniałym, 910 pismem na Wawel).